

[Weikop.]

er det, fordi jeg altid har været og stadig er noget ængstelig for dispensationer. Denne ængstelse har jeg fået bestyrket i den seneste tid. Jeg er særlig ængstelig, når det drejer sig om at gennemhulle beværterlovens hovedbestemmelser, der går ud på, at en restauratør kun må have ét forretningssted i en kommune. Netop i de sidste dage har jeg set et eksempel på en sådan gennemhulning, idet den højtærede minister har givet Hovedstadens Brugsforening tilladelse til at have flere forretningssteder i henhold til lovens § 8, der jo siger, at når man søger for at skaffe befolkningen billig mad på billige spisesteder, kan man få en sådan særlig tilladelse i forbindelse hermed.

Når jeg særlig hæfter mig ved dette, er det, fordi man for tiden her i København har mange alkoholfrie restauranter, der også har en særlig tilladelse, men uden ret til udskænkning af stærke drikke. Betingelsen for, at de i sin tid fik denne tilladelse, var netop, at de ikke førte stærke drikke. Men konsekvensen af den højtærede ministers tilladelse til Hovedstadens Brugsforening må blive, mener jeg, at alle restauranter uden stærke drikke her i København med fuld ret kan møde op i det lokale bevilningsnævn og sige: nu vil vi også have bevilling med stærke drikke, begrænset til øl. Det vil kort og godt sige, at i løbet af forbløffende kort tid kommer der en hel masse restauranter med stærke drikke, som man ikke har forudset. Man sætter altså i dette tilfælde en kædereaktion i gang. Det kan man selvfølgelig sige er skadeligt, og hvis man er liberal — hvad jeg mener jeg selv er — kan man bare give det fri, og det kan vi jo drøfte. Men så længe den enkelte restauratør her i København kun må have ét forretningssted, er sådanne dispensationer efter min mening noget farlige, og de gennemhuller som sagt beværterlovens hovedprincip.

Hvad angår den begrundelse, der her er givet, er det jo ret væsentligt, at man skal have gode og billige spisesteder for at få en sådan tilladelse. Denne lovgivning har jo netop til formål i nogen grad at hindre udenlandske og også danske koncerner i at komme ind på markedet, men de spisesteder, det drejer sig om, er imidlertid ikke altid billige; det er steder, hvor rejer, laks

og hummere flyder i lange baner. Måske er det billigere dér end andre steder, men det er formentlig ikke det, der har været tanken. Hvis derfor en stor udenlandsk koncern — man kender de store udenlandske levnedsmiddelvirksomheder — finder på at oprette og finansiere et værtshus eller en restaurant her i København, vil den faktisk også kunne få sådanne dispensationer. Med denne lovgivning — som jeg altså er enig i — vil man således på den ene side begrænse og på den anden side udvide.

Når jeg til indledning har sagt dette, er det for at give en forklaring på, hvorfor jeg er meget betænkelig ved den foreslåede dispensationsbestemmelse i § 11, ifølge hvilken handelsministeren i særlige tilfælde kan tillade, at beværternæring med ret til udskænkning af stærke drikke drives i forbindelse også med anden næring. Denne bestemmelse trænger efter min mening til at blive nærmere belyst. Det er nødvendigt, at man får at vide, hvad „særlige tilfælde“ omfatter. Når man laver en sådan lovændring, må man også kunne oplyse, hvad „særlige tilfælde“ er. Det er ikke nok det siges i udvalget. De, der interesserer sig for dette, må så klart som muligt have at vide, hvad der er tænkt på, når man har ment det nødvendigt at skaffe en sådan hjemmel til dispensation. Jeg går ud fra, at det er en selvfølge, at virksomheder — hvad enten det er en detailvirksomhed eller en engrosvirksomhed — der sælger drikkevarer, aldrig nogen sinde vil kunne få dispensation. Det må vel også være en forudsætning, at den, der opnår en sådan tilladelse, opfylder alle betingelser for at kunne opnå en beværterbevilling, eller sagt på en anden måde: kun den, der har opnået en beværterbevilling, kan opnå dispensation.

Lad mig nævne et andet forhold, som heller ikke er helt klart. Hvis nu en beværter får en sådan tilladelse til at drive 2 næringer, sin egen beværternæring og en anden næring, skal han så have bestyrer i sin restaurant? Hvis en mand driver 2 restauranter, f. eks. en i København og en i Helsingør, kræves der jo bestyrer. Hvad kræves der her? Jeg ved det ikke, men det var rart at få det oplyst nu.

Jeg er som sagt meget ængstelig ved denne dispensationsbeføjelse. Hvis en restauratør f. eks. er blevet fedevaregrosserer